

[Finansministeren.]

Fald i ikke ringe Omfang, i Lovforslagets § 12. Lad os tænke os, at der kommer en Værdistigning paa en Ejendom, som giver sig Udslag i forøget Udbytte, saa betaler vedkommende den Afgift, der bliver lagt paa ham efter den vedtagne Lov, og saa har han jo ikke noget særligt at beklage sig over. Gaar hans Ejendom ned i Værdi, betaler han ikke Afgift for Fremtiden, og i den Tid, han har betalt den, har han haft en forøget Indtægt. I Tilfælde, hvor den forøgede Indtægt ikke viser sig — det kan godt tænkes —, kan han faa Hensstand med Betalingen, og i saadanne Tilfælde, hvor den forøgede Indtægt har vist sig, men senere forsvinder, og han har Hensstand, skal den Afgift, han skal betale, udregnes efter den nye Værdi, det vil altsaa sige, at han ikke kommer til at betale mere end den virkelige Værdistigning paa Jorden. Det er altsaa et Omraade, hvor man har søgt at tangere dette Problem, og jeg tror, det er det vigtigste Omraade. De specielle Tilfælde, hvor en Jernbanestation flyttes eller lignende, er jo ikke saa hyppige, og jeg vil ikke tro, at de Forstyrrelser, som fremkommer dør, er af en saadan Art, at man behøver nogen særlig Bestemmelse i saa Henseende i et Lovforslag som dette. Men hvis man endelig vilde have særlige Bestemmelser om Jernbanestationers Flytning og den deraf forårsagede Virkning, tror jeg ikke, det paa nogen følelig Maade økonomisk vilde komme til at berøre det øvrige Resultat. Jeg tror, som sagt, ikke, at disse specielle Tilfælde har saa stor Betydning, at det vil være nødvendigt at tage Hensyn til dem, og de almindelige Forhold, der kan fremkomme ved en Værdistigning, der ikke giver sig Udbytteudtryk, er der taget Hensyn til; i dette Tilfælde kan man blive fritaget for at betale en saadan Afgift, som har været paalignet, naar det viser sig, at Værdien igen har været faldende.

A. C. D. Petersen: Den højtærede Finansminister fremsatte nogle Udtalelser, hvoraf det syntes at fremgaa, at Ministeren vilde tillægge det en vis Værdi, hvis ogsaa det konservative Folkeparti vilde være med ved Udformningen af denne Lov. Som det konservative Folkepartis Ordfører allerede har givet Udtryk for, har vi jo i mange Aar haft vor Opmærksomhed henvendt paa det Forhold, at Samfundet i Virkeligheden tilkom en Del af de samfundsskabte Værdistigninger, men Vanskeligheden ligger netop

i, at man fra Forslagsstillernes, den højtærede Finansministers og de tre Partiers Side ønsker, at denne Skattebetaling skal ske efter Vurdering. De Tabeller, der ledsager Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, viser netop, at man meget godt kan komme ud for i en længere Aarrække at betale en saadan Værdistigningsafgift, og saa kan der komme en Periode, hvor en ny Vurdering viser, at denne Værdistigning i Virkeligheden kun har været til Stede paa Papiret og aldrig har haft nogen Realitet bag sig. Nu spørger jeg: Hvorledes forklarer man fra Tilhængerens, fra den højtærede Ministers Side, det retslige Krav, man stiller til den Mand, hvis Ejendom stiger i Værdi, at han skal betale en ekstraordinær Afgift deraf, en Værdistigningsafgift, naar man ikke samtidig vil anerkende, at han, naar der saa kommer en Værdinedgang, begrundet paa de samme eller andre Samfundsforanstaltninger, har Ret til en Erstatning? Det er den Vilkaarlighed, som i høj Grad umuliggør, at vi fra konservativ Side kan være med til denne principielle Lovgivning, hvis man ikke, saaledes som vi foreslaar, vil lade Samfundet, Kommunerne, om man vil, tage Afgiften, naar Ejeren har indkasseret Værdistigningen. Saa vil der fra vor Side intet være i Vejen for, at vi kunde tale om den procentvise Afgift, det kan ikke i den Forbindelse være det afgørende, og det synes heller ikke at være det afgørende for den højtærede Finansminister.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg, Ordføreren for det socialdemokratiske Parti, mener jo ganske vist, at saa skulde denne Værdistigningsafgift lægges paa de nye Ejere. Det er i høj Grad en Misforstaaelse af det, vi ønsker; det er klart, at det er den Mand, der indkasserer Stigningen, som ogsaa maa aflevere en Del af denne Stigning til Kommune eller Stat, hvilket man nu finder. . . . (Lundberg: Det er jo klart!) . . . Ja, det er muligt, at det er klart, men Udtalelsen var jo i hvert Fald saadan, og jeg ønsker ogsaa at klare det, hvorledes vi ser paa dette Spørgsmaal, og det kan saa være, at det ærede Medlem Hr. Lundberg er klar over, at det var ikke ønsket, og at denne Bemærkning ikke havde saa forfærdelig meget paa sig. Men det afgørende maa dog være, at Samfundet med Rette faar denne Afgift, og det kan jo ikke siges at være med Rette, naar samme Ejendom, der betaler Værdistigningsafgift i en Række af Aar, atter gaar tilbage, saaledes at Ejeren i Virkeligheden aldrig faar nogen Værdistigning at se. Jeg har før i dette høje Ting fremsat et efter